

חוברת זו, העשרים-ואחת במנין, כוללת מגוון של מאמרים.

הוקדשו בה שני מאמרים לר' יוסף קארו, עם מלאת חמש-מאות שנה להולדתו. שני מאמרים נוספים יראו אור ברצות השם בחוברת הקרובה.

כן מופיעים כאן שני מאמרים על פרנץ רוזנצווייג, על-פי הרצאות שנישאו ביום עיון שהתקיים לזכרו באוניברסיטת בראילן עם מלאת מאה שנה להולדתו.

החוברת הקרובה תוקדש בחלקה לרלב"ג.

כיצד להתחיל ללמוד את מורה הנבוכים ח"א פ"א

א

במאמרו, "כיצד להתחיל ללמוד את מורה הנבוכים",¹ ליאו שטראוס מצטט את דברי הרמב"ם במורה הנבוכים ח"א פ"א — "הנה כבר בארנו לך ההפרש בין 'צלם' ו'תאר', ובארנו עניין 'צלם'".² — ומעיר:

[הרמב"ם] ר"מו בכך לאופיו הכפול של ביאורו כאן כמו במקומות אחרים: ביאור אחד ניתן לך ["בארנו לך"], כלומר לקורא הטיפוסי, וביאור אחר ניתן לקוראים בלתי-מוגדרים ["ובארנו"]; וביאור אחרון זה מתחוויר רק כאשר שוקלים, בין השאר, את הקשרם של כל פסוקי המקרא המצוטטים.³

לפי שטראוס, אם כן, הרמב"ם עושה שני דברים בויזמנית בדיונו במילה "צלם" שם: (א) הוא מבאר לקורא ה"טיפוסי" את ההבדל בין המלים "צלם" ו"תאר"; (ב) הוא מבאר לקורא יוצא הדופן, המשכיל המיומן, את ענין "צלם". ובעוד שהביאור הראשון נכתב בשפה ברורה, גלויה ושווה לכל גפש, הביאור השני אינו אלא נרמז, והוא עשוי להתגלות אך ורק באמצעות נדיקת המקראות המצוטטים. בהמשך דבריו, שטראוס מסביר שהביאור השני רומז לשרידים פגניים בתוך התנ"ך.⁴ לדעתי, מועיל לגסח את ההבדל בין שני הביאורים כדלקמן: הראשון הוא דתי ופילוסופי, והשני פילולוגי והיסטורי.

ניתן להטיל ספק בפירושו של שטראוס למילה "לך" ("בארנו לך") ולהעדרה ("ובארנו"). אולי יש חשיבות לדיוקו בין "בארנו לך" לבין "ובארנו", ואולי אין; אבל אפילו ישנה חשיבות, אפשר להעלות פירושים חלופיים, שאינם פחות סבירים מזה של שטראוס. ייתכן, למשל, כי העדרה של המילה "לך" אינו בא להוציא את הקורא ה"טיפוסי", אלא לאותח לו, לאותו קורא "טיפוסי", שהביאור בענין הזה אינו מפורש במלואו. יתר על כן, ראוי בכלל להתייחס בוהירות רבה לאפיונו של שטראוס את הקורא ה"טיפוסי" של מורה

1 Leo Strauss, "How to Begin to Study *The Guide of the Perplexed*", in: Moses Maimonides, *The Guide of the Perplexed*, trans. S. Pines, Chicago, 1963, pp. XI-LVI.

2 המובאות כאן ולהלן הן מתרגום ר' שמואל אבן תבון.

3 שטראוס, עמ' xxxvi. השווה עמ' xxxv.

4 שם, עמ' xxxvii ואילך.

הנבוכים⁵. הנחתו, שהקורא ה"טיפוסי" הלא הוא ר' יוסף בן יהודה, הנמען שאליו נכתב ונשלח הספר (ראה אגרת הפתיחה למורה הנבוכים: "חיברתיו לך ולדומים לך"), אינו בחזקת קורא מוכשר ובקורת, נראית לי מגזמת; ואילו המסקנה המתבקשת ממנה, כאילו נועדו סודות הספר לאי-אלו "קוראים בלתי-מוגדרים" אחרים, היא בעיני תמוהה. הסתייגויות אלו אינן מורידות מערכו הרב של טיעונו העיקרי של שטראוס, כי הביאורים הלקסיקוגרפיים במורה הנבוכים עשויים להיות "ביאורים כפולים", נגלים ונסתרים, וכי הביאורים הנסתרים אינם מתחווים עד שנשקול את "הקשרם של כל פסוקי המקרא המצוטטים". שטראוס הוא הראשון מבין פרשני מורה הנבוכים שהצביע במפורש על סוד הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים, אם כי עיקרי הדברים כבר הובחנו במידה זו או אחרת בפרשנות הקלאסית למורה הנבוכים. שטראוס בוודאי לא היה הראשון שעמד על הצורך לקרוא את הביאורים הלקסיקוגרפיים של הרמב"ם בעין בקורתית ובצמוד לטקסט המקראי. כבר קבע ר' יצחק אברבנאל כלל מיתודולוגי מצוין לקריאת ביאורים אלה, והוא: "אינן לנו להאמין השיחופים [= המשמעויות הדרגתיות של מלים מקראיות] שלא יכריחם [הרמב"ם] מן הכתובים"⁶.

בקטעים הנאים, נעין בדיונו של הרמב"ם במילה "צלם" במורה הנבוכים ח"א פ"א, תוך כדי בדיקת המקראות המצוטטים על-ידו, ונשווה בין הביאור הרתי והפילוסופי לבין הביאור הפילולוגי וההיסטורי. המטרה תהיה להדגים כיצד יש לחשוף את תורת הסוד בביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים שבמורה הנבוכים.⁷

ב

הרמב"ם פותח את הדיון במילה "צלם" בהעמדת הבעיה של האנתרופומורפיות הגסה: כבר חשבו בני אדם, כי "צלם" בלשון העברי יורה על תמונת הדבר ותארו. והביא זה אל הגשמה גמורה, לאמרו "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" [בראשית א כו]. וחשבו שהאלוה על צורת אדם, ר"ל תמונתו ותארו. והתחייבה להם ההגשמה הגמורה והאמונה בה.

הטעות בהבנת הביטוי "צלם אלהים" מוצגת כאן כמשולשת: לשונית, פרשנית ותאולוגית. טעות בהבנת ההוראה של המילה העברית "צלם" הביאה בני אדם מסוימים לידי טעות בהבנת המקרא ("נעשה אדם בצלמנו"), וטעות זו הביאתם לידי הטעות באנתרופומורפיות הגסה. טעות לשונית הולידה טעות פרשנית שהולידה טעות תאולוגית.

5 שם, עמ' xvii ואילך.

6 מוה"נ עם פירושים של אפודי, שם טוב בן יוסף אבן שם טוב, אשר קרשקש ור' יצחק אברבנאל, וורשא תרל"ב, ח"א פ"ב, יג ע"ב. והשווה דברי אברבנאל המובאים להלן, הערה 28.

7 ככל הידוע לי, דבריו של שטראוס בנושא הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים במוה"נ לא זכו לשום תגובה בקרב חוקרי הרמב"ם. בדינויה המצוינים של שרה קליין-ברסלבי בפרשנות הפילוסופית של הרמב"ם במילה "צלם" אין כל התייחסות לשאלת הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים (פירוש הרמב"ם לסיפור בריאת העולם, ירושלים תשל"ח, עמ' 200-213; פירוש הרמב"ם לסיפורים על אדם בפרשת בראשית, ירושלים תשמ"ו, עמ' 13-22 [וראה הערה 17 בעמ' 22]). והוא הדין לגבי המחקרים החשובים על פרשנות הרמב"ם למקרא של שלום רונברג (על פרשנות המקרא בספר המורה, "מחקרי ירושלים במחשבת ישראל", א, תשמ"א, עמ' 17-22).

לאחר קביעה זו, הרמב"ם מרחיב קצת את הדיבור באנתרופומורפיסטים ובאנתרופו-מורפיות:

וראו שהם, אם יפרדו מזאת האמונה, יכויבו הכתוב וגם ישימו האלוה געדר, אם לא יהיה גוף בעל פנים ויד כמותם בתמונה ובתואר, אלא שהוא יותר גדול ויותר בהיר, לפי סברתם, והחומר שלו גם כן אינו דם ובשר. זה תכלית מה שחשבוהו רוממות בחוק האלוה.

מכאן מסתבר שיש סיבה נוספת לאנתרופומורפיות הגסה, חוץ מן הידיעה הלקויה בהוראת המילה העברית "צלם". בני אדם אלה, המאמינים באלוהים גשמי, פשוט לא היו מסוגלים לתאר לעצמם אלוהים שאינו גשמי. תופעה זו, יש להעיר, מובנת היטב לאור תורת ההכרה של הרמב"ם, שלפיה המחשבה הדמיונית, בניגוד למחשבה השכלית, אינה מסוגלת להכיר נמצאות שאינם גשמיים או כוחות בגשם, ולכן ההמונים, שמחשבתם אינה שכלית אלא דמיונית, אינם יכולים לתאר לעצמם אלוהים שאינו גוף או כח בגוף⁸. מכל מקום, מתגבש החשש כבר כאן, בתחילת הדיון במילה "צלם", כי לדעת הרמב"ם בעית הפרשנות הנכונה של הכתוב "נעשה אדם בצלמנו" אינה בעיקרה בעיה של ידיעת הלשון העברית, כי אם בעיה של מחשבה.

אולם הרמב"ם לא גמר ללמד את שעורו בלשון העברית, והוא עורך עתה הבחנה חדה וחד-משמעית בין המלים "צלם" ו"תאר":

ואומר, כי הצורה המפורסמת אצל ההמון, אשר תמונת הדבר ותארו, שמה המיוחד בה בלשון העברי "תאר". אמר "יפה תאר ויפה מראה" [בראשית לט ו]... וגאמר בצורה המלאכית: "תארהו בשרד... ובמחוגה יתארהו" [ישעיה מד יג]. וזהו שם שלא יפול על האלוה ית' כלל, חלילה והס!

אמנם "צלם" הוא נופל על הצורה הטבעית, ר"ל על הענין אשר בו נתעצם הדבר והיה מה שהוא, והוא אמתו מאשר הוא הנמצא ההוא, אשר הענין ההוא באדם הוא אשר בעבורו תהיה ההשגה האנושית. ומפני ההשגה הזאת השכלית נאמר בו: "בצלם אלהים ברא אותו" [בראשית א כו].

אכן, ההבחנה חדה וחד-משמעית! המילה "תאר" מוצגת כמורה על הצורה התבניתית הפיסית, בין באובייקטים טבעיים בין במלאכותיים; ואילו המילה "צלם" מוצגת כמורה על "הצורה הטבעית, ר"ל על הענין אשר בו נתעצם הדבר והיה מה שהוא", קרי: הצורה האריסטוטלית. ועוד, שחי המלים אף מוצגות כמוציאות זו את זו: בעוד שהמילה "תאר" מוצגת כמורה על הצורה התבניתית הפיסית, ולא על אלוהים, המילה "צלם" מוצגת כמורה על ענין אלוהי, ה"צלם אלוהים", ולא על הצורה התבניתית הפיסית. קיצורו של

85-157), ושל אליעזר זאב ברמן ("Maimonides on the Fall of Man", *AJS Review*, 5, 1980, pp. 1-15).

ראה מוה"נ ח"א פרקים כו, עג, הקדמה י, הערה; ח"ב פ"ב. והשווה דברי אפודי: "רצונו לומר שאלו האנשים הסכלים האמינו בהגשמה מצד שני דברים. הא' מהם, שנמשכו אחר פשוטי הכתוב... והב', שמצד שכלם העכור והמבולבל ישימו השם ית' געדר אם לא יהיה גוף, אפילו לא יהיה להם פשטי התורה, כי לפי דעתם מה שאינו גשם או כח בגשם אינו נמצא" (פירוש למוה"נ, מהדורת וורשא, ח"א פ"א, סימן ב, יב ע"א). יושם אל לב, כי אפודי מיחס את האמונה בהגשמה ל"פשוטי הכתוב" ולא לטעות בעברית. וראה להלן, סעיף ה.

דבר, ההבחנה בין המלים "צלם" ו"תאר" מוצגת כאן על-ידי הרמב"ם כברורה וכגלויה, לא פחות מן ההבחנה בין שכלו של אדם לבין מראהו הפיסי.

במשנה תורה, הלכות יסודי התורה פ"ד הל"ח, הרמב"ם כבר הניח בפסקנות הן את ההגדרה ל"צלם" כצורה במובן האריסטוטלי, והן את ההבחנה החדה והחד-משמעית בין "צלם" ל"תאר":

והדע היתרה [= השכל הנקנה] המצויה בנפשו של אדם היא צורת האדם השלם בדעתו, ועל צורה זו נאמר בתורה "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו"... ואינו אומר על צורה זו הניכרת לעינינו, שהיא הפה והחוטם והלסתות ושאר רושם הגוף, שזו "תאר" שמה.

חוקה על כל קורא של מורה הנבוכים שהוא מכיר קטע זה מהלכות יסודי התורה, ולכן לא יפתע במצאו אותה ההגדרה ל"צלם" ואתה ההבחנה בין "צלם" ל"תאר" במורה הנבוכים. מובן, כי הקורא הלא-בקרתי יקבל את ההגדרה ואת ההבחנה כתורה לקסיקו-גרפית מסיני, בייחוד משום שהוא כבר מכירן מחיבור בעל סמכות הלכתית, וכי ישמח שתלקו עם החכמים היודעים ש"צלם" אינו "תאר", ולא עם הסכלים המאמינים באלוהים גשמי ואנתרופומורפי. גם מובן, כי אם ברצונו להיות קוראים בקורתיים כראוי, לא נוכל לקבל את קביעותיו הלשוניות של הרמב"ם עד שנראה את ההוכחות המקראיות כמו עינינו. נוסף על כך, עלינו בלא-הכי להזכר בכל הקשור לקביעות החלטיות לגבי הלשון העברית של תקופת המקרא, שכן מן המפורסמות הוא שידעיתנו בה חלקית ומועטת.⁹

אכן, הרמב"ם מביא עתה דוגמאות מן המקרא כסימוכין להגדרתו למילה "צלם".

(א) הדוגמא הראשונה היא "צלמם תבזה" (תהלים עג כ):

ולכן אמר "צלמם תבזה", כי הבזיון דבק בנפש, אשר היא הצורה המינית, ולא בתמונת האברים ותוארם.

בעל המזמור מבקש, כי אלוהים יבזה את צלמם של הרשעים. אך מן ההקשר המקראי אין זה ברור כלל ועיקר מהו "צלמם". הרמב"ם קובע, כי "צלמם" הוא צורתם המינית האנושית, היא הנפש. ודוק, הנפש ולא השכל. אין הרמב"ם מתכוון כאן ל"צורת האדם השלם בדעתו", שהיא השכל הנקנה וצלם אלוהים, שכן הצורה היא אינה ראויה לכל בון וגם אינה מצויה אצל רשעים, אלא היא מתכוון כאן לצורה אחרת הנוכרת אף היא בהלכות יסודי התורה (שם), והיא הנפש הביולוגית של האדם, "שבה אוכל ושותה ומוליד ומרגיש ומתרהר" אבל אינו יודע בהכרה שכלית. עבור הרמב"ם, אם כן, התיבה "צלמם" בפסוקו אינה יכולה להורות על שכלם של הרשעים, אבל היא גם אינה יכולה להורות על תוארם הפיסי, שכן "הבזיון דבק בנפש"... ולא בתמונת האברים ותוארם. כלומר, כפי שאריסטו מציין באתיקה הניקומאכית, אין לגנות אדם בעבור תכונות גופניות שאינן רצוניות, אלא יש לגנותו בעבור מידות מוסריות רעות שהן רצוניות, והן בנפש.¹⁰ פירוש זה של הרמב"ם

9 השווה דברי הרמב"ם: "הלשון אשר אין היום ממנה אלא דבר מועט" (מוה"נ ח"א פס"א); "ידעתנו שאנחנו היום בלתי יודעים לשוננו" (ח"א פס"ו). והשווה, למשל, ריה"ל, כורי, מאמר ב אות סח; ראב"ע, פירוש לשיר השירים ח יא. וראה להלן סעיפים ז, ט. והשווה גם מוה"נ ח"א פכ"ו.

10 השווה דברי אברבנאל: "וכוונתו בזה מה שאמר הפילוסוף בספר המדות [אתיקה ניקומאכית ג: ה' 1114], שאין ראוי לבנות אדם על היותו כעור הצורה או בעל מום גופני, ולא לשבח

ל"צלמם תבזה" הינו ללא ספק יפה. הוא פותר בעיה רעיונית בטקסט (שלכאורה מדבר על בוז לצורה הפיסית של הרשעים), ומלמד כלל בתורת המידות ("הבזיון דבק בנפש", כלומר במידות המוסריות הרעות בנפש). יחד עם זאת, יש לזכור שהפירוש לא הוכרח כלל על-ידי פשוטו של מקרא, אלא על-ידי אילוצים פילוסופיים (אריסטוטליים) שהינם חיצוניים לטקסט המקראי.

(ב) הדוגמא השנייה היא השימוש בלשון "צלמים" כמילה נרדפת לפסלי עבודה-זרה (במדבר לג גב, מלכים ב' יא יח, ועוד):

וכן אמר, כי הסיבה בקריאת הצלמים [ערבית: אלאצנאם] "צלמים" היות המבוקש מהם צניינם הנחשב, לא תמונתם ותוארם.

השימוש במילה "צלמים" להורות על הפסלים של עובדי עבודה-זרה הוא, אם כן, מטונימיה. פסלי עבודה-זרה נקראים "צלמים" בגין הכח השרוי בהם, לפי אמונת עובדיהם. פירוש זה של הרמב"ם משתלב עם הערותיו בענין עבודה-זרה במקומות אחרים. הוא סבור, כי אף אדם אינו עובד פסל בחינת פסל, אלא בחינת הכח השמימי האמור להיות בו. למשל, עובדי עבודה-זרה "העמידו הצלמים [אלאצנאם] לכווכים... וחשבו שכוחות הכוכבים שופעות על הצלמים ההם"¹¹. למעשה, הרמב"ם בפירושו ל"צלמים" מקיש היקש מפירושו ל"צלם" האדם: כשם ש"צלם" האדם אינו צורתו התבניתית אלא רוחו המשוערת. בדומה לפירושו ל"צלם" כן "צלם" הפסל אינו צורתו התבניתית אלא רוחו המשוערת. בדומה לפירושו ל"צלם" תבזה, פירושו של הרמב"ם ל"צלמים" משקף ומבטא את תפיסתו העיונית, אבל אינו מתחייב מפשוטו של מקרא. אולם במקרה של "צלמם תבזה", היה לרמב"ם אילוץ פילוסופי שמנעו מלפרש את "צלם" כצורה תבניתית (כלומר, "הבזיון דבק בנפש" ולא בתמונת האברים ותוארם), אבל במקרה של "צלמים" אין כל אילוץ פילוסופי דומה. הרי הפסלים הם לכל הדעות חפצים גשמיים שיש להם צורות תבניתיות. במקרה של "צלמם תבזה", ניתן היה לחשוש שהמניע העיקרי של פירוש הרמב"ם היה האילוץ הפילוסופי. במקרה של "צלמים", ניתן לחשוש שהמניע העיקרי לפירושו הוא המגמה לשמור על הגדרתו ל"צלם" כצורה האריסטוטלית. בשני המקרים, ברור שהמניע העיקרי לא היה הכרח הלשון העברית או הפשט המקראי.

(ג) הדוגמא השלישית היא היחידה בה המילה "צלם" מופיעה כנוסח בדומה להופעתה ב"צלם אלוהים". דוגמא זו, שאינה אלא מקרה קשה במיוחד של הדוגמא השנייה, היא "צלמי תחוריהם" (שמואל א' ו יא; השווה ו ה):

וכן אומר ב"צלמי תחוריהם", כי היה הנרצה מהם ענין דחות היוק הטחורים, לא תואר הטחורים.

הנה, הפלישתים מתחזקים בארון ה'. אלוהים מכה אותם בטחורים (ובעכברים), הם מתלטים להיפטר מן הארון, וכהנהיגם וקוסמיהם אמרים להם: "אם משלחים את ארון אלהי ישראל אל תשלחו אותו ריקם, כי השב תשיבו לו אשם, אז תרפאו... חמישה טחורי זהב וחמישה עכברי זהב... ועשיתם צלמי טחוריהם וצלמי עכבריהם... ונתתם לאלהי ישראל כבוד,

על היותו יפה תואר ויפה מראה, לפי שהענינים הגופניים הם מפעולת הטבע ואין לבחירת האדם יכולת עליהם". וכו' (פירוש למוה"נ, ו"א פ"א, יג ע"א). וראה אריסטו, שם, ג: א—ה. השווה תענית כ ע"ב—כא ע"ב, ובקבילות.

11 מוה"נ ח"ג פכ"ט; השווה ח"א פל"ו. והשווה גם משנה תורה, הלכות עכ"ם, פרק א הל' ב.

אולי יקל את ידו, וכו' (שמואל א' ו ג—ה); "וישימו את ארון ה' אל העגלה... ואת עכברי הזחב ואת צלמי טחוריהם" (שם, שם, יא; השווה שם ז). כיום ייתכן, כי המשמעות הפשוטה של "ועשיהם צלמי טחוריהם" היא "ועשיהם פסלים בעלי כח אנטית-טחוריים", ולא "ועשיהם פסלים בתבניתם הפיסית של טחוריהם"? הרמב"ם, כמובן, נדחק אל פירוש המזור הזה מכיוון שבהתחשב בסיפור המקראי, היה עוד יותר מוזר אילו פירש את הביטוי "צלמי טחוריהם" בהתאם לפירושו הכללי ל"צלמים", כרומזו אל רוח הטחורים השרויה בפסלים. ואם נראה לנו כאילו הנשר הגדול קפץ מן הפח אל הפחת, אינו תימה! דומה, כי במקרה של "צלמי טחוריהם" כל נסיון להציל את ההגדרה ל"צלם" כצורה האריסטוטלית יידון לגיחוך. אם הדוגמא הראשונה ("צלמם תבוה") היתה מגמתית, והדוגמא השנייה ("צלמים") מגמתית יותר, אוי הדוגמא השלישית מגמתית מאד מאד ¹².

בשלב זה, הרמב"ם כותב:

ואם אי אפשר מבלי היות "צלמי טחוריהם" ו"צלמים" נקראים כן מפני התמונה והתואר, יהיה אם כן "צלם" שם משתתף או מסופק, ייאמר על הצורה המינית ועל הצורה המלאכית ועל כיוצא בה מתמונות הגשמים הטבעיים ותאריהם. ויהיה הנרצה באמרו "נעשה אדם בצלמנו" הצורה המינית, אשר היא ההשגה השכלית לא התמונה והתואר.

כיצד יש להתחשב בדברי ההסתייגות האלה של הרמב"ם? אפשר, כמובן, לראות בהם כעין קו נסיגה: הרמב"ם דבק בהגדרתו ל"צלם" כצורה האריסטוטלית, אך מודה שלא עלה בידו להוכיח את הדבר מעל לכל ספק לגבי "צלמים" ו"צלמי טחוריהם", ולכן הוא מוכן להכיר בלגיטימיות של תפיסה חלופית האומרת, כי "צלם" שב משתתף או מסופק. ברם, כשם שאינני יכול להאמין כי המגמתיות בשלוש הדוגמאות המקראיות של הרמב"ם לא היתה מודעת ומכוונת, כך אינני יכול להאמין כי הרמב"ם מצפה שאנחנו, הקוראים בקורתיים השוקלים את הקשרם של כל פסוקי המקרא המצוטטים, נתיחס בדרך כזוה לדברי ההסתייגות שלו. משוכנעני, כי הדרך הראויה להבין את דברי ההסתייגות של הרמב"ם היא כדלקמן: הרמב"ם עצמו יודע היטב שאין תמיכה פילולוגית להגדרתו ל"צלם" כצורה האריסטוטלית, אך הוא מורה לנו כאן דרך פרשנית המאפשרת לנו — אף-על-פי-כן ולמרות הכל — לקיים את ההגדרה במקרה המכריע של "צלם אלוהים". יוצא, כי הפירוש הדתי והפילוסופי ("צלם" = שכל) הינו בלתי תלוי בממצאים הפילולוגיים וההיסטוריים מה ניתן איפוא להסיק מדברי ההסתייגות של הרמב"ם?

ראשית, המילה "צלם" — ממש כמו המילה "תאר" — עשויה להורות על הצורה התבניתית הפיכית, גם באוביקטים טבעיים וגם באוביקטים מלאכותיים. שנית, בניגוד למילה "תאר" שיש לה שתי הוראות בלבד, למילה "צלם" עשויות להיות שלוש הוראות: (א) הצורה האריסטוטלית, (ב) הצורה התבניתית באוביקטים מלאכותיים (ג) הצורה התבניתית באוביקטים טבעיים. הדוגמא היחידה הניתנת להוראה א' היא "נעשה אדם בצלמנו", ואולי יש מקום להרהר מדוע הכתוב "צלמם תבוה" אינו נזכר. הדוגמאות

12 בדיונו ב"צלם אלוהים", ר' אברם בר חייא מציין את "צלמי טחוריהם" כהוכחה מובנת מאליה ומכרעת שהמילה "צלם" מורה על "גוף... ונשמה". ראה מגלת המגלה, ברלין תרפ"ד, עמ' 52; והשווה קליין-ברסלב, 'פירושו של אברם בר-חייא לסיפור בריאת האדם ולסיפור גן עדן', בתוך הקובץ "ישראל אפרת — משורר והוגה", תל-אביב תשמ"א, עמ' 206.

הניתנות להוראה ב' הן "צלמים" ו"צלמי טחוריהם", כלומר, לא רק הפרט הדחוק מאד ("צלמי טחוריהם") אלא גם הכלל ("צלמים"). להוראה ג' לא ניתנות דוגמאות. ויש לתמוה מה הביא את הרמב"ם להזכיר את לידו אין לפחות כתוב אחד המדגים אותה. על כרחך עליך לומר כי יש כתוב כזה או כתובים כאלה. אבל מהו או מה הם? אולי "צלמם תבוה"? הרי אם מותר, לפי דברי הרמב"ם, להסתייג מפירושו ל"צלמים" ו"צלמי טחוריהם", אולי מותר להסתייג גם מפירושו ל"צלמם תבוה"? ואם "צלמם תבוה" ייחשב לדוגמא להוראה ג', הדבר יסביו מדוע לא נזכר כדוגמא להוראה א'. ושם יש לחפש דוגמאות להוראה ג' בכתובים שאינם מובאים בדיון של הרמב"ם בפרקנו? למשל, "ויולד [אדם] בדמותו כצלמו" (בראשית ה ג). אמנם הרמב"ם יפרש את הכתוב הזה, במורה הנבוכים ח"א פ"ו, כמורה על שכל האדם, כדוגמת "נעשה אדם בצלמנו", אבל הקורא של פרק א עוד לא הגיע לפרק ז, ואף כשיגיע לשם אולי יגלה כי גם שם יש דברים בגו. ואם הכתוב "ויולד בדמותו כצלמו" הוא דוגמא להוראה ג', אולי יש לפרש גם את "נעשה אדם בצלמנו" בהתאם להוראה זו? כמובן, פירוש כזה סותר את דבריו המפורשים של הרמב"ם, שלפיהם "צלם אלוהים" חייב להתפרש כשכל. אבל כלום הביא הרמב"ם הוכחה לשוניית לתמוך בדבריו אלה?

שלישית, המילה "צלם" עשויה להיות "שם משתתף או מסופק". היא "משתתפת", כלומר דו-ערכית וחלוטין, לגבי היחס בין הוראה א' לבין הוראות ב' וג'; שהרי אין דמיון בין הצורה האריסטוטלית לבין כל צורה תבניתית. והיא "מסופקת", כלומר דו-ערכית למחצה, לגבי היחס בין הוראות ב' וג'; שהרי יש דמיון בין שני סוגי הצורה התבניתית ¹³. נמצא, כי ההבחנה בין "צלם" ל"תואר", שהוצגה על-ידי הרמב"ם כחדה וכחד-משמעית, אינה ברורה כלל וכלל. יתרה מזו, הכתוב היחיד שהרמב"ם מציין בדברי ההסתייגות שלו כדוגמא להוראה א' של "צלם" הוא "נעשה אדם בצלמנו", אבל מובן מאליו שכתוב זה אינו יכול לשמש כראיה לשוניית, כי הרי הוא הטעון הוכחה. ואם אמנם יש ליחס חשיבות להשמטת הכתוב "צלמם תבוה" בדברי ההסתייגות, אוי ניווכח לדעת שלא נשאר אף ראיה מקראית אחת להוראת "צלם" כצורה האריסטוטלית. ובכן, התוצאות של בדיקת המקראות מורות, כי ככל הנראה המילה "צלם" משמעה צורה תבניתית. ואולי ניתן להסיק מדיוק בדברי הרמב"ם ("יאימר על... הצורה המלאכית ועל כיוצא בה מתמונות הגשמים הטבעיים ותאריהם"), כי הוראתה הראשונה היא על הצורה התבניתית המלאכותית ¹⁴. הרמב"ם מסיים את הפרק ואת הדיון במילה "צלם" בדברים האלה:

וכאשר יחד האדם בעניין שהוא זר בו מאד, מה שאין כן בדבר מן הנמצאות מתחת לגלגל הירח, והוא ההשגה השכלית... דימה אותה בהשגת האלוה... ונאמר באדם מפני זה הענין, ר"ל מפני השכל האלוהי המדובק בו, שהוא ב"צלם אלוהים" ובדמותו, לא שהאלוה ית' גוף שיהיה בעל תמונה.

בתחילת הפרק, הזכיר הרמב"ם בני אדם שפירשו את "צלם אלוהים" בהתאם ל"הגשמה גמורה". הכתוב פירנס את מחשברם המוטעית, ומחשבתם המוטעית פירנסה את פירושה

13 השווה פירוש שם טוב כן בן יוסף אבן שם טוב למהו"ג, מהדורת וורשא, ח"א פ"א, יג ע"א. על ההבחנה בין "משתתף" ל"מסופק", ראה רמב"ם, מלות ההגיון, שער יג.

14 דעה זו, כנראה, היתה רווחת בתקופת הו"ל, שהרי בכמה וכמה מדרשים "צלם אלוהים" מובן כ"איקונו של אלוהים". ראה, למשל, הנחומא, עקב, ד; דברים רבה ד ד; ויקרא רבה לד ג.

בתנ"ך המילה "צלם" מורה על הצורה התבניתית, ואם אמנם הדבר כך אזי השימוש שם הוא בשיתוף השם. ומעל לכל הוא לומד, כי אלוהים אינו גשמי, וכי גם היסוד האלוהי באדם אינו גשמי אלא שכלי.

ומה לומד הקורא הבקורתי? הוא לומד מה עושים עם טקסט מקראי קשה מבחינה רעיונית. התשובה: מפרשים אותו על-פי האמת, לא האמת הפילולוגית דווקא, כי אם האמת הדתית והפילוסופית. אך הוא לומד גם כי יש לברר את ההוראה ההיסטורית הפשוטה של מילה במקרא על-ידי בדיקה ללא משוא פנים של הכתובים האחרים בהם מופיעה המילה. הוא לומד, אם כן, שיש להבדיל בין הביאור הפילולוגי וההיסטורי לבין הביאור הדתי והפילוסופי.

הקורא הלא-בקורתי לומד דוקטרינה, ואילו הקורא הבקורתי לומד שיטה. האחד לומד, כי בגלל העברית יש לפרש את "נעשה אדם בצלמנו" כמדבר על השכל. האחר לומד, כי למרות העברית יש לפרשו כך.

ה

עקרון חשוב בפרשנות הרמב"ם למקרא הוא, כידוע, שלילת הפונדמנטליזם, כלומר, שלילת השעבוד ל"נגלה הטקסט" או כלשון אבן תבון "פשוט הכתב" (ט"אהר אלנץ) 17. לאור עיונו בדיון הרמב"ם במילה "צלם", מתברר כי כבר בפרק הראשון של מורה הנבוכים הרמב"ם מבקש ללמד עקרון זה, אם כי ברובד האסוטרי בלבד. בפרקים מאוחרים יותר, הוא רואה לנכון לומר במפורש מה שאך בפרק הראשון.

במה דברים אמורים? בח"א פ"א הרמב"ם טוען, כפי שראינו, כי בני אדם הסיקו מן הכתוב "נעשה אדם בצלמנו" שאלוהים הוא "על צורת אדם" (עלי צורה אנסאן) משום שטעו בתוראת המילה העברית "צלם". אולם בח"א פמ"ט הוא כותב במפורש, כי נאמרו בספרי הנבואה דברים על אלוהים "יראו פשוטיהם" 18 [ט"ואהרהא] שהוא גוף על צורת אדם [עלי צורה אנסאן]. ניתן להחריש, כי יש ללמוד גזירה שווה מן הביטוי "על צורת אדם", וכי המשפט בפמ"ט רומז בפרט אל הדברים בתחילת פרק א, סותרם, ומתקנם: האנתרופומורפיסטים לא נכשלו בגלל טעות בהבנת העברית, אלא בגלל נגלה הטקסט המקראי 19.

אכן, במקומות שונים במורה הנבוכים, הרמב"ם קובע ללא כחל ושרק, כי טעות ההגשמה נגרמה על-ידי פשטי המקראות. הוא כותב, למשל, כי ההמונים הגיעו לטעות ההגשמה מפני התרגל והלימוד על כתובים... יורו פשוטיהם [ט"ואהרהא] על ההגשמה (ח"א פ"א). כמו כן, הוא כותב: "מאמין ההגשמה... נמשך אחר פשוטי הכתוב [ט"ואהר נצוץ

17 ראה שמעון ראבידוביץ, 'בעית ההגשמה לרס"ג ולרמב"ם', עיונים במחשבת ישראל, א, ירושלים 1969, עמ' 189-192, (המאמר הופיע לראשונה ב"כנסת", ג, תרצ"ח).

18 בטקסטים המודפסים של תרגום אבן תבון: "יראה פשוטים", תיקנתי על-פי העברית.

19 השווה שטראוס, עמ' XXXV. בנוגע לזיקה בין פרקים א ו'רמט, בחלק א, יש להעיר כי סוגית ההגשמה במוה"נ פותח בפרק א ומסתיים בפרק מט (ראה ראבידוביץ, 'שאלת מבנהו של מוה"נ', 'תריב"ץ', ו, תרצ"ה, עמ' 46-63; המאמר נמצא גם בעיונים במחשבת ישראל, שם (הע' 17), עמ' 263-264; ושטראוס, שם, עמ' X). שני ההסברים לטעות בדבר הדימוי של אלוהים "על צורת אדם" הם, לפיכך, כעין מסגרת לסוגיה כולה.

לכתוב. עתה, בסוף הפרק, הרמב"ם מבהיר את המחשבה הנכונה, ומראה כיצד הכתוב יכול לפרנס אותה, וכיצד היא מפרנסת את הכתוב.

ג

נסכם עתה את הביאור הלקסיקוגרפי הכפול למילה "צלם", כפי שהוא משתמע מעיונו בדיון הרמב"ם במורה הנבוכים ח"א פ"א. לפי הביאור הראשון, הדתי, הפילוסופי והאקסטורי, המילה "צלם", בנבדל מ"תאר", מורה, (תמיד או, לפחות, בעיקר) על הצורה האריסטוטלית. לפי הביאור השני, הפילולוגי, ההיסטורי והאסוטרי, מסתבר (ככל שניתן לקבוע מעדות המקראות), כי המילה "צלם", בדומה ל"תאר", מורה על הצורה התבניתית הפיסית.

הביאור הראשון הוא ביאור "דתי" ו"פילוסופי" מכיוון שמגמתו היא לאפשר פירוש לביטוי המקראי "צלם אלוהים" שילמד את האמת על אודות אלוהים ואדם. לביאור זה, אין ערך פילולוגי או היסטורי. הביאור השני הוא ביאור "פילולוגי" ו"היסטורי" מכיוון שהוא עוסק בהוראתה המילולית של המילה "צלם" בתקופת המקרא. לביאור זה, אין מגמה דתית או פילוסופית.

הביאור הראשון הוא "אקסטורי", הואיל והוא נועד להיות מובן לכל קורא את מורה הנבוכים, הן לקורא המוכשר הבקורתי והן לקורא הלא-ביקורתי. הביאור השני הוא "אסוטרי", הואיל והוא נועד להיות מובן רק לקורא המוכשר והביקורתי, הבודק את הקשר המקורי של כל המקראות המצוטטים.

יש לציין, כי הבחנתו של הרמב"ם, בין הביאור הדתי המחייב לבין הביאור ההיסטורי המדעי האיביקטיבי, קיימת בעיניו גם לגבי טקסטים הלכתיים במקרא. כך, למשל, הכתוב ההסטורי אמר "עין תחת עין" (שמות כא כב-כד; ויקרא כד יט-כ; דברים יט יח-כא) — ממש, וההלכה אומרת "עין תחת עין" — ממון 16. בכלל, הדיון בטעמי המצוות במורה הנבוכים ח"ג פרקים כו-מט מחנהל על פי הביאור ההיסטורי, לא על-פי הביאור הדתי; שכן, הוא עוסק בתורת משה על רקע נסיבות תקופתה, ולא בהלכה המחייבת כיום 16.

ד

הקורא הלא-בקורתי והקורא הבקורתי קוראים אותן המלים, ולומדים מהן דברים שונים לחלוטין.

מה לומד הקורא הלא-בקורתי מדיונו של הרמב"ם במילה "צלם"? הוא לומד, כי המילה "צלם" בלשון העברית אינה "תאר", כיוון ש"צלם" מורה על הצורה האריסטוטלית, ו"תאר" על הצורה התבניתית. הוא לומד גם כי המילה "צלם" בכתוב "נעשה אדם בצלמנו" מורה על שכל האדם, שהוא צורתו האריסטוטלית. כן הוא לומד, כי אולי במקומות מסוימים

15 מוה"נ ח"ג פמ"א: "כי הכוונה עתה לתת סבת הפסוקים [אלנצוץ], לא סבת דברי התלמוד [אלפקה]". השווה מכילתא, משפטים, ה; בבא קמא פג ע"ב-פד ע"א.

16 ראה מאמרי 'בין פילוסופיה מדינית להלכה במשנת הרמב"ם', "עיון", כט, תש"ם, סעיף ד, עמ' 203-204. והשווה: Leon Roth, *The Guide for the Perplexed: Moses Maimonides*, London, 1948, pp. 74-76.

שון הלשון היחידה שתוכן על-ידי ההמונים²³. ברם, המילה "צלם" אינה מילה שגורה בעלת הגדרה מובנת מאליה, כמו "יד" ו"אזניים" ובמידה פחותה "תמונה". הוראתה המקראית אינה נהירה לגמרי, והאטימולוגיה המכרעת שלה בעברית הבת-ר-מקראית היא דווקא זו של "צלם אלוהים". עקב זאת, התאפשר לרמב"ם מהלך פרשני לגבי "צלם" שלא התאפשר לו לגבי מלים אחרות. כגון "יד", "אזניים" ו"תמונה". הוא יכול היה לקבוע את הגדרתה החד-ערכית (או לפחות הראשונה) של "צלם" בהתאם להוראתה בביטוי "צלם אלוהים", כפי שביטוי זה פורש על-ידו. לשם המאבק בפירושים אנתרופומורפיים ל"צלם אלוהים", ברור כי קביעת ההוראה הדתית והפילוסופית של המילה "צלם" כהוראה חד-ערכית (או לפחות ראשונה) היא יעילה יותר מקביעתה כהוראה משנית או כמליצה. נראה איפוא כי הגדרתו של הרמב"ם למלה "צלם" בהלכות יסודי התורה פ"ד הל"ח ובמורה הנבוכים ח"א פ"א היא יותר פרסקריפטיבית מדסקריפטיבית. היא איננה באה לתאר את שימוש המילה בפשטי המקראות, אלא לעצב את שימושה בשפה העברית היום ולדרושה.

2

מנקודת הראות של סוד הבאורים הכפולים, קיימת הקבלה מעניינת בין שני הפרקים הראשונים במורה הנבוכים²⁴. פרק א' עוסק בביטוי מקראי ("צלם אלוהים"), שהוא קשה מבחינה רעיונית על-פי נגלה הטקסט; ואילו פרק ב' עוסק בסיפור מקראי (סיפור גן עדן), שהוא קשה מבחינה רעיונית על-פי נגלה הטקסט. בפרק א', הרמב"ם מציג את בעית "צלם אלוהים" כבעיה של הבנת הלשון העברית ("כבר חשבו... כי 'צלם' בלשון העברי" וכו'); אבל מתברר מתוך הפרק שהיא לאמיתו של דבר בעיה הנעוצה בפשט המקרא ויש לפתרה על-ידי פרשנות. בפרק ב', הוא מציג את בעית סיפור גן עדן כבעיה של הבנת הלשון העברית ("כבר ידע כל עברי" וכו'); אבל מתברר מתוך הפרק, שהיא לאמיתו של דבר בעיה בפשט המקרא ויש לפתרה על-ידי פרשנות²⁵. למעשה, שני הפרקים מדגימים את שתי "המבוכות הגדולות" הנוכרות בראש הפתיחה למורה הנבוכים המתעוררות בעקבות התגשות בין פשטי המקראות לבין התבונה: המבוכה בדבר "השמות... המשותפים או המושאלים או המסופקים", והמבוכה בדבר "משלים סתומים מאד". בפרק ב', הרמב"ם מסביר מדוע יש הכרח לפרש פשטי המקראות הסותרים את התבונה. בתגובה לחכם המקשה על המקרא על-פי נגלה הטקסט (טאהר אלנץ), הרמב"ם מבהיר שהתנ"ך אינו ספר של היסטוריה או ספרות יפה, כי אם "ספר שהוא הישירות הראשונים והאחרונים". התנ"ך הוא, איפוא, מורה הדרך שלנו, ספר חינוך לנו ולבנינו. על כן, שומה עלינו לקרוא בו בהתבוננות ובמחויבות, ולפרשו על-פי הבנתנו הדתית והפילוסופית הטובה ביותר. עלינו לפרשו על-פי התבונה על-מנת שהוא ידריכנו על-פי התבונה.

23 ראה משנה תורה, הלכות יסודי התורה פ"א הל' ט; מוה"נ ח"א פכ"ו. השווה הלכות יסודי התורה א' יב; מוה"נ ח"א פרקים כט, לג, מו, נג, נט; ח"ג פי"ג.
24 לדברי שטראוס, "חלק א פרק ב אינו אלא משפט-יוצא של פרק א" (שם, עמ' xxviii).
25 ראה מאמרי, "פירוש הרמב"ם לבראשית ג כב", "דעת", 12, תשמ"ד, עמ' 15—22.

אלכתב] "ח"א פנ"ג). ובמקום אחר: "והאמינוהו גשם בעל תארים... כל זה הביאה אלי רדיפת פשוטי ספרי התורה [טאהר אלנץ כתב אלתיול] "ח"א פנ"א). בהשוואה מעוררת השתוממות, הוא מושה את פשטי המקראות לבדיות של עובדי עבודה-זרה: "ואם תאמר שפשוט הכתוב²⁶ [טאהר אלנץ] גורם למאמינים בהגשמה להיכשל בטעותם, כן תדע שעובד עבודה-זרה אמנם הביאוהו לעבודתה דמיונים וציוורים חסרים (ח"א פל"ו). יתר על כן, הוא מזהיר: "שכל מה שזכר במעשה בראשית בתורה אינו על פשוטו [טאהרה], כפי מה שדימו ממנו ההמון... כי הפשוטים [אלטיאר] ההם כביאים אם להפסד דמיון גדול והרכבת דעות רעות בחוק האלוה או לביטול גמור וכפירה ביסודי התורה" (ח"ב פכ"ט). ואכן הוא מספר, שהיו עובדי עבודה-זרה שטעו בענין מעשה בראשית, "כאשר התפרסמה התורה באומות ושמעו פשוטו [טאהרה] של מעשה בראשית ולקחוהו כולו לפי פשוטו [טאהרה]" (ח"ג פכ"ט).

הכלל הפרשני של הרמב"ם נקבע בבירור ובגלוי במורה הנבוכים ח"ב פכ"ה: אם הוכח מדעית חותכת (ברהאן) סותרת את נגלה הטקסט המקראי (טאהר אלנץ), חובה לפרשו (תאויל)²⁷. אך במורה הנבוכים ח"א פ"א, כשהקורא עומד רק בתחילת דרכו בהבנת הפרשנות העיונית למקרא, הכלל הפרשני הזה אינו אלא נרמז בלבד.

1

אולם אין להסיק, כי ההתחשבות הפדגוגית בקורא המתחיל את דרכו בפרשנות העיונית למקרא היתה מגיעו של הרמב"ם בהחלטתו להגדיר את המילה "צלם" כמורה על הצורה האריסטוטלית באורח חד-ערכי דווקא, או לפחות באורח ראשוני. הרי כפי שצוין לעיל, ההגדרה החד-ערכית נמצאת כבר במשנה תורה, ולכן ברור שלא יכולה היתה להיות מנוסחת כמענה לשיקולים פדגוגיים הכריזים במבנהו של מורה הנבוכים. יתר על כן, הדרך שבוחר בה הרמב"ם בהנדרת "צלם" היא עדיפה בעליל על הדרכים האפשריות אחרות: (א) הוא יכול היה להגדיר את "צלם" כמורה על הצורה התבניתית, תוך כדי הבהרה שהמילה מופיעה בביטוי "צלם אלוהים" בהוראה משנית. ואכן, בדרך דומה הוא מטפל במילה "תמונה" בח"א פנ"ג²⁸. ובמקום לטעון שההמונים לא ידעו מהי המשמעות של המילה "צלם", הוא יכול היה לומר שהם לא ידעו שיש למילה הוראה משנית. (ב) הוא יכול היה להגדיר את "צלם" כמורה על הצורה התבניתית, ולפרש את הביטוי "צלם אלוהים", כפי שפירש ביטויים כמו "יד ה'" (שמות ט ג ועוד) ו"אזני ה'" (במדבר יא א ועוד). בעזרת הכלל "דיברה תורה כלשון בני אדם", כלומר כלשון "הדמיון ההמוני". ובמקום לטעון שההמונים לא ידעו מהי המשמעות של המילה "צלם", הוא יכול היה לומר, בדומה לדבריו בהקשרים אחרים, שהתורה בחרה לתאר את אלוהים בתואר גשמי מפני

20 בטקסטים המודפסים של תרגום אבן תבון: "פשוטי הכתובים". תיקנתי על-פי הערבית.
21 השוה ריה"ל, כורי א טו. וראה אבן רשד: "ואנחנו נפסוק לגמרי שכל אשר הביא אליו המפת [אלבריאן] וחלופו נגלה התורה [טאהר אלנץ], שזה הנגלה יקבל באור [תאויל]" (פצל אלמקאל, מהדורת מילר, מינכן, 1859, עמ' 7—8; תרגום עברי, ערך ג' גולב, Proceedings of the American Academy for Jewish Research, 25, 1966, p. 108.
22 ראה להלן, סעיף ט.

ח

ברצוני עתה להידרש לשלוש תגובות לפירוש הרמב"ם ל"צלם אליהם" במאה הראשונה לאחר הופעת ספר מורה הנבוכים. התגובות הן של ר' אברהם בן הרמב"ם, רמב"ן, ור' יוסף אבן כספי.

(א) בפירושו לספר בראשית, כותב ר' אברהם בן הרמב"ם על בראשית א כו:

משמעו הפשוט [ט'אהר מפהומה] של כתוב זה [הד"א אלג'ן] מתנגד ליסודות התורה, ומפני זה מתחייב פירושו [תאולה] כמו שיתפרשו שאר הכתובים המורים על הגשמות... וזה שבפשוטו [ט'אהרה]... דברים קשים, וכבר דיבר כל אחד מנכבדי חכמי אומתנו בביאורם שהם [לשונות] מושאלים [אסתערתהמא]... [בין הדברים הקשים הוא] מאמרו "בצלמנו כדמותנו", יובן משמעו הפשוט [ט'אהר מפהומה] שהרמו אל התמונה והתואר... והסוד [במלים "צלם" ו"דמות"] והכוונה בהשאלתם הרי כבר נאמר הרבה בזה, ולאבא מרי ז"ל מה שכתב בתחילת המורה, והוא מה שאני עומד עליו... ואין צורך להעתיקו²⁶.

המענין כאן אינו רק שבנו של הרמב"ם סבור, כי "צלם" בבראשית א כו משמעו הפשוט "תמונה ותואר", אלא שהוא גורס שזו גם דעת אביו בתחילת מורה הנבוכים, למרות שכתוב שם ברחל בתך הקטנה שההוראה היחידה (או לפחות הראשונה) של "צלם" אינה "תמונה ותואר"! מסתבר, כי ר' אברהם היה מודע לסוד הביאורים הלסקיגורפיים הכפולים של אביו, וידע להבדיל בין ביאור הדתי-הפילוסופי האקסטרני למילה "צלם" לבין ביאורו הפילולוגי-היסטורי האסטרני למילה.

יצוין, כי ר' אברהם אינו תופש את ההוראה הדתי-הפילוסופית של "צלם" בביטוי "צלם אלוהים" כהוראה משנית קבועה של המילה, אלא כהוראה מטאפורית (מושאל, מסתעאר); זאת אומרת, הוא תופש אותה לפי הדרך האפשרית השנייה המוכרת לעיל (בסעיף ו).

יש חשיבות מיוחדת לעדותו של ר' אברהם, שכן רשאים אנו לחשוב שלמד את הדברים במישרין מפי אביו מורו.

(ב) הרמב"ן, מבקר מעמיק של השכלתנות הרמב"מית, התפלמס עם הרמב"ם בנושאים שונים, לעתים במפורש ולעתים לא במפורש, ולרוב מתוך הבנת רזי כוונותיו. והרי דבריו בפירושו לבראשית א כו:

ואמר "בצלמנו כדמותנו"... ופירוש "צלם" כמו "תאר". "וצלם אפנהי אשתני" [דניאל ג יט], וכן "אך בצלם יתהלך איש" [תהלים לט ז], "בעיר צלמם תבוה" [שם עג כ], תואר מראיתו.

בדומה לר' אברהם בן הרמב"ם, רמב"ן קובע ע"צלם" הינו דווקא "תואר"! קביעה זו מכוונת, כמובן, כנגד דבריו המפורשים של הרמב"ם, לפיהם "צלם" אינו "תואר", שלושת הפסוקים המובאים על-ידי רמב"ן נבחרו היטב. הוא אינו מביא אותם הפסוקים מספר בראשית (ה ג; ט ו) הקשורים עם בראשית א כו—כז, ולא אותם הפסוקים שבהם יש ל"צלם" ההוראה המיוחדת של פסל עבודה-זרה, אלא הוא מביא את כל שלושת הפסוקים הנותנים במקרא שבהם מופיעה המילה "צלם". להערכתו, ניכר בשלושה פסוקים אלה ש"צלם"

26 פירוש רבינו אברהם בן הרמב"ם על בראשית ושמות, ערך ותרגם א"י ויזנברג, לונדון תשי"ח, עמ' ד—ט. התרגום של ויזנברג מובא כאן בשינויים.

משמעו תואר מראית. מבין שלושת הפסוקים, רק תהלים עג כ מובא בדברי הרמב"ם במורה, פרק א. כתוב זה, כזכור, שימש לרמב"ם בתחילת הפרק כדוגמא הראשונה להוראת "צלם" כצורה האריסטוטלית, וזו היתה הדוגמא היחידה שלא נזכרה מאוחר יותר בפרק בדברי ההסתייגות שלו. אם הדיון של הרמב"ם השאיר ספק בדבר פשוטו של הכתוב "צלמם תבוה", בא רמב"ן וקובע מסמרות.

כלום ידע רמב"ן שהוא חולק רק על תורת הגלה של הרמב"ם, ולא על תורתו הנסתרת? כלומר, האם מודע היה לסוד הביאורים הלסקיגורפיים הכפולים?

(ג) בפירושו למורה הנבוכים "עמודי כסף", הפילוסוף הרמב"מי ר' יוסף אבן כספי כותב את הדברים הציוריים הבאים:

והכוונה כי המתואר שיש לו שתי נשים, כל אחת אהובה לו מאד, והן התורה והשכל. הנה כאשר פגש, על-דרך משל, בפסוק "ויאמר אלוהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו", וכי כבר לעזוהו לו רבותיו מנעוריו לשון תמונה גשמית, והוא עתה יודע שהאל אינו גשם, הוא נבדק מצד היותו אוהב שתי הנשים האלה אהבה שוה, והן התורה והשכל. כי אם היתה האחת אהובה לו יותר, יוציא האחרת מביתו. אבל לא ימצא זה בלבו כי הוא חזק האמונה שתורת משה כל דבריה אמת, וכתוב שם "בצלמנו" שענינו כמו שמקובל תמונה גשמית. לכן הוא מאמין בהכרח שכן הוא אמת. וכעסותה צרתה גם כעס, והיא השכל, שיאמת שאין לאל גשמות. ושתיהן הוא אוהב, ולא יוכל לשום עצת שלום ביניהן...

[ו]אם ימשך אחר שכלו... וישליך פסוק "בצלמנו" ככלי שאין חפץ בו, הנה... השליך פנות התורה. ואם ישאר עם "בצלמנו" כפירוש המקובל לו, ולא ימשך אחר שכלו... אך ישליכהו אחר גוו ויטה מעליו, הנה הוא... הביא עליו הפסד ונזק בתורתו, כלומר... תורתו עיפוש והפסד מאשר היא מנחת שלא אל גשמות כיתר דתות האומות...

אם כן, על כל פנים, היה חוב על המורה (הרמב"ם) שיקח עצה על זה. ויהיה זה כשיבאר כי "בצלמנו", על-דרך משל, אין ענינו כמו שלעזוהו רבותיו הפתאים, אבל הוא שם משותף, וקצת ענינו הצורה השכלית. ומזה הוא פירוש "בצלמנו".

ולכן, ישארו שתי נשים אצלו מבלי קטטה, ושלוש רב יהיה ביניהן, והוא שוכב עם שחיהן יחד על מיטה מוצעת לתלמיד חכם!²⁷

בעיני כספי, ביאורו הדתי-הפילוסופי של הרמב"ם ל"צלם אלוהים" הוא בגדר "עצת שלום", כלומר הוא ביאור מגמתו, לא נסיון פילולוגי לקבוע את פשוטו של מקרא. האהוב במשל של כספי מעונין להשכיח שלום בין הטקסט הגולה של התורה לבין השכל. יושם אל לב, כי ההכרח לפרש את הטקסט הגולה של התורה על-פי השכל אינו רק הכרח מבחינת הפילוסופיה, אלא הוא לא פחות הכרח מבחינת התורה עצמה, כי ללא פירוש כזה התורה פגומה "כיתר דתות האומות". קביעה אחרונה זו מסכימה עם דברי ר' אברהם בן הרמב"ם, לפיהם גלה הטקסט "מרגנד ליסודות התורה" וחובה דתית לפרשו.

ט

נוכר לעיל (בסעיף ו), כי בדיונו במילה "תמונה" במורה הנבוכים ח"א פ"ג, גוקט הרמב"ם

27 עמודי כסף ומשכיות כסף, ערך ש"ו וערבולונר, פראנקפורט תר"ח, עמ' 3—4.

דרך שונה מדרכו בדיונו במילה "צלם" בפרק הראשון. ראוי ליהד כאן בקצרה מספר מלים לפרק ג, שכן דרך הרמב"ם בפרק זה שופכת אור על דרכו בפרק א, והעיון בפרק ג יוסף להבנתנו את סוד הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים.

בפרק ג הרמב"ם עוסק במלים "תמונה" ו"תבנית". הוא פותח את הפרק, כפי שפח את שני הפרקים הראשונים, בהערה על השפה העברית: "ייחשב שענין 'תמונה' ו'תבנית' בלשון העברי אחד, ואינו כן". המילה "תבנית", מסביר הרמב"ם, משמעה תמיד "תואר", אולם, הוא ממשיך, למילה "תמונה" שלוש הוראות: (א) תואר, (ב) צורה דמיונית, (ג) מושג "שכלי, כגון בכתוב 'ותמונת ה' ביט' (במדבר יב ח).

הרמב"ם, כדרכו, מביא פסוקים כדוגמאות להוראות השונות של "תבנית" ו"תמונה". אין בכונותי כאן לעבור על התוצאות של בדיקת הקשרם המקראי של הפסוקים המובאים. די לומר, כי בדיקה כזו תעלה תוצאות דומות לאלו שעלו בבדיקתנו את הקשרם המקראי של הפסוקים שהובאו כדוגמאות להוראות השונות של "צלם". וכפי שניתן לדבר על הביאור הכפול של "צלם", כך ניתן לדבר על הביאור הכפול של "תמונה" (והשווה גם ח"א פ"ד).

המגמתיות המכוונת שבהגדרותיו של הרמב"ם ל"תבנית" ו"תמונה" לא נעלמה מעיני הפרשן אפודי. בפירושו למו"נ ח"א פ"ג הוא תמה מדוע הרמב"ם גורס את המילה "תבנית" כחד-ערכית, ואינו מבחין בין הוראות שונות כפי שהוא עושה בנוגע למילה "תמונה". "ואפשר לי לומר", הוא כותב, "כי לפי שלא מצא הרב ז"ל לשון 'תבנית' בו ית', לא הוצרך לבחינה זו כדי לקרב הענין אל הענין הרוחני, אבל במלת 'תמונה' שנאמר לשם ית' [במדבר יב ח] הוצרך לעשות הבחינה היא לדקדק הענין כדי שנוכל לתרץ 'תמונה' שנאמר בו ית'".²⁵ אפודי סבור איפוא כי לדעת הרמב"ם אין הבדל רב בפשטי המקראות בין "תבנית" ל"תמונה", וכי הרמב"ם מגדיר את האחת כחד-ערכית רק משום שבמקרה היא אינה מופיעה בתנ"ך ביחס לאלוהים, ואת השנייה הוא מגדיר כדו-ערכית רק משום שבמקרה היא מופיעה בתנ"ך ביחס לאלוהים. הווה אומר: אפודי מניח שהשיקול המנחה את הרמב"ם בהגדרותיו הוא תאולוגי ("כדי שנוכל לתרץ") ולא פילולוגי.

לדעתי, דברי אפודי נכוחים. מובן, כי אילו הברכה השלישית בברכת חתנים [כתובות ח ע"א] היתה כתובה בתנ"ך, הרמב"ם היה צריך להגדיר גם את המילה "תבנית" כדו-ערכית.

בקטע מפורסם במאמר תאולוגי-מדיני, שפירושה מגנה את דעתו של הרמב"ם בנושא פרשנות המקרא כ"דעה מויקה, חסרת תועלת ובטלה"²⁶. הוא כותב, שם, בין השאר:

פירוש למוה"נ, ח"א פ"ג, סימן א, יח ע"ב השווה אברבנאל, שם, יט ע"א: "הוקשה לי, למה לא הביא הרב פסוקים לאמת השיתוף הג' הזה [של 'תמונה']... ואם נאמר שלא מצא הרב פסוק יורה על זה [להוציא אה במדבר יב ח], ישאר אם כן לאומר שיאמר שהשמוש שהביא אינו אמתי, כיוון שלא הכריחו מהפסוקים וכי. והשווה לעיל, הערה 6. מן הקושיא המוזכרת על-ידי אברבנאל, משתמע החשש כי ההוראה השלישית של "תמונה", הנצרכת לרמב"ם לפירוש במדבר יב ח, הוא אד הוק לחלוטין.

29 תרגם ז' וירשובסקי, ירושלים השכ"ב, פרק ז, עמ' 93.

הרמב"ם... חשב, כי כל פסוק במקרא סובל מובנים שונים, ואפילו סותרים, ואין בידנו ודאות לגבי המובן האמתי של שום פסוק אלא אם נדע שאותו הפסוק, כפי שאנו מפרשים אותו, אינו מכיל שום דבר שלא יסכים עם התבונה, או שיסתור אותה. שכן אם פשט הכתוב ייצא סותר את התבונה, אפילו יהיה הפשט ברור שבברור, יש לדעתו לפרש את הכתוב באופן אחר...

ועוד הוא מניח, כי מובן המקרא אינו עשוי להיות מוכח מן המקרא גופו; שהרי אמיתת הדברים אינה מוכחת מן המקרא גופו... על-כן אי אפשר, לפי דעת הרמב"ם, להוכיח את מובנו האמתי של המקרא מן המקרא גופו...

[המיתודה של הרמב"ם] שוללת לחלוטין את כל הוודאות לגבי מובן הכתובים, העשויה לבוא לו להמון העם מן הקריאה התמימה.³⁰

קביעות אלו אינן נטולות כל אמת. הרמב"ם אכן חשב, כי פסוקים במקרא סובלים מובנים שונים; ואכן הורה, כי יש לפרש את המקרא על-פי התבונה בכל מקרה; ואף ביקש לערער את הוודאות התמימה שיש להמון העם לגבי פשטי הכתובים. אולם, אין זאת אומרת שיש הצדקה כלשהי לגידופיו של שפינוזה כלפי הרמב"ם.³¹

בעוד שהביאור הלקסיקוגרפי הראשון של הרמב"ם, הביאור הדתי והפילוסופי, הוא אכן פירוש המקרא על-פי התבונה, הרי הביאור השני, הפילולוגי וההיסטורי, אינו אלא ניתוח המקרא על-פי המקרא גופו. הרמב"ם, כמו שפינוזה, האמין שיש לחקור את המקרא בכלים מדעיים בלתי מגמתיים. אך שלא כמו שפינוזה, הוא גם האמין שבראש ובראשונה יש לקרוא בו מתוך מחויבות דתית והתבוננות פילוסופית. קריאה זו, כפי שהיא מתבטאת במורה הנבוכים, היא קריאה יוצרת ונועזת, והיא עומדת במסורת המדרש המשתררת את הכתוב מכבלי הפשט.³² קריאה זו היתה נחוצה לרמב"ם משום שהתנ"ך היה עבורו "ספר שהוא הישרת הראשונים והאחרונים".

אחרית דבר

אני מניח שיש קוראים המתיחסים בספקנות למה שנאמר במאמר זה על דיונו של הרמב"ם במילה "צלם", ועל סוד הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים במורה הנבוכים. קוראים אחדים, שהתרגלו לזהות את התורה האקסוטריית של הרמב"ם עם הדת, ואת תורתו האקסוטריית עם הפילוסופיה, אולי מתקשים לקבל, כי בסוד הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים הפירוש הפילוסופי הוא הפירוש האקסוטרי דווקא, והוא אף מוזהה עם הפירוש הדתי.

30 שם, עמ' 91-93; השווה פרק טו, עמ' 154-158.

31 ראה מאמרי "A Portrait of Spinoza as a Maimonidean", *Journal of the History of Philosophy*, 19, 1981, pp. 169-171.

32 בקטע תמוה למדי, העוסק בבקורתו של שפינוזה על פרשנות הרמב"ם למקרא, פראנק קרמוד מזהה את שפינוזה (ולא הרמב"ם!) עם "המסורת המלומדת היהודית" (המדרשית), ומזהה לסמוך את ידו על הבקורת. אולם, תמיכתו של קרמוד בשפינוזה יסודה באי-הבנה. בהתחשב בהשקפותיו ובהקשר בו נאמרו דבריו, הוא היה צריך להגן בלהט על הרמב"ם נגד שפינוזה, שהרי הרמב"ם הוא הקורא דרור לכתוב, ושפינוזה הוא המתעקש לשעבדו ל"אמת" הפילולוגית וההיסטורית. מה שהכשיל את קרמוד היה הבלבול בין ה"אמת" העיונית של הקורא לבין ה"אמת" הפילולוגית-ההיסטורית של הכתוב. ראה: Frank Kermode, *The Genesis of Sec-*
recy, Cambridge, Mass., 1979, pp. 118-119.

קוראים אחרים, המטילים ספק בקפדנות בה נכתב מורה הנבוכים, אולי אומרים בלבם, כי ה"סודות" בדיונו של הרמב"ם במילה "צלם" הם לאמיתו של דבר דוגמאות של רשלנות. הרמב"ם, הם אולי חושבים, הגיע למסקנה החפוזה שבעברית המקראית המילה "צלם" מורה על הצורה האריסטוטלית, ורק בשלב מאוחר יותר ניסה לאשש מסקנה זו על-ידי בדיקת המקראות, ואזי הסתבך בסתירות בלהי-צפויות.

קוראים אחרים אולי השתכנעו שהדיון של הרמב"ם במילה "צלם" הוא מגמתי במתכוון, אבל ייתכן כי הם עדיין מסופקים אם קיים הביאור השני, הפילולוגי וההיסטורי. הרמב"ם, הם אולי סבורים, אינו מעוניין כלל בפילולוגיה והיסטוריה, ויש לו ביאור אחד בלבד, והוא הביאור הראשון, הדתי והפילוסופי.

לקוראים הספקנים אין לי תשובה ניצחת. מאז נכתב מורה הנבוכים, קיימים חילוקי דעות יסודיים בשאלה כיצד יש לגשת לפענוח סודותיו. במאמר זה, נידונה סוגיה לקסיקוגרפית אחת בלבד, זו של "צלם". אשר לקוראים הספקנים, אני יכול רק להזמין, יחד עם קוראים אחרים, לבדוק סוגיות לקסיקוגרפיות אחרות במורה הנבוכים, ולבחון לאורן את מה שנאמר כאן על סוד הביאורים הלקסיקוגרפיים הכפולים.

נספח

טעויות יחזקאל

בדברינו לעיל עלה בין השאר, כי הביאורים הלקסיקוגרפיים הדתיים-הפילוסופיים של הרמב"ם במורה הנבוכים עשויים להיות בעלי מגמה מכוונת. הדעה, שיש מגמה מכוונת בפרשנות הרמב"ם למקרא, אינה מקובלת על כל חוקרי מורה הנבוכים. במאמרו "על פרשנות המקרא בספר המורה", טוען ידידי פרופ' שלום רוזנברג, כי אין מגמה מכוונת בפרשנותו של הרמב"ם למקרא¹. לדעתו, הרמב"ם היה משוכנע כי בפרשנותו הפילוסופית הוא חושף את "הפירושו הנכון והמקורי" של המקרא². כראיה לדעתו, רוזנברג מצביע על סוגיה מעניינת המתיחסת לנבואת יחזקאל. מתוך דברי הרמב"ם במורה הנבוכים ח"ג פרקים א-ז, מתברר, כי ישנן לפחות שתי טעויות מדעיות בחזון המרכבה של יחזקאל³.

(א) לדעת יחזקאל, כפי המשתמע מפרשנות הרמב"ם, תנועת הגלגלים השמימיים משמיעה קול (השווה יחזקאל א כד; י ה). דעה זו, כפי שהסביר הרמב"ם במורה הנבוכים ח"ב פ"ח, היתה מקובלת פעם אצל "הפילוסופים ורב האנשים", כולל סיעת פיתגורס, וכן חכמי ישראל (יומא כ ע"ב) שסברו "גלגל קבוע ומולות חוזרים" (פסחים צד ע"ב), אבל אריסטו הראה כי הדעה מוטעית.

(ב) לדעת יחזקאל, כפי המשתמע מפרשנות הרמב"ם, כוכבי הלכת כוכב ונוגה הם למעלה מן השמש. דעה זו, כפי שהסביר הרמב"ם במורה הנבוכים ח"ב פ"ט, היתה מקובלת על האסטרונומים הראשונים, אבל נדחתה על-ידי תלמי ועל-ידי אסטרונומים בימי הביניים, כגון אבן אפלאח ואבן באג'ה.

רוזנברג סבור, כי ייחוס דעות מוטעות לנביא על-ידי הרמב"ם מוכיח בעליל כי פרשנותו למקרא אינה בעלת מגמה מכוונת. שהרי אילו היתה כזאת הוא יכול היה על נקלה לפרש את דברי יחזקאל בדרך שתתישב עם ממצאי המדע. הלא המבעותו של הרמב"ם מלפרש את דברי יחזקאל בהתאם לממצאי המדע גרמת למצב מביך וחמור, בו הסודות הכמוסים

1 נזכר לעיל במאמר. הערה 7.

2 שם, עמ' 93.

3 שם, עמ' 92-93, 143-152. ועיין בפירושים למוה"ג של כספי (לעיל במאמר, הערה 27), משכיות כסף, ח"ב פ"ח, עמ' 93-95; ר' משה נרבוני, ערך י' גולדנטאל, וינה 1852, ח"ג פ"ז, עמ' מט; שם טוב (לעיל במאמר, הערה 6), ח"ג פ"ז, דף י ע"א-ב; אברבנאל (לעיל במאמר, הערה 6), ג, טענות, דף עא ע"א, טענות ג-7.

של מעשה מרכבה מבוססים על טעויות מדעיות? ! והלא רק אדם המסור לאמת הקבועה והאובייקטיבית של הטקסט יסרב להינצל ממצב זה על-ידי פרשנות? אכן, היאך הרשה לעצמו הרמב"ם ליחס דעות מדעיות מוטעות לנביא יחזקאל? כמדומני, אני חייב לקוראי מאמרי תשובה לשאלה זו.

אפשר היה לענות מיד, כי פירוש הרמב"ם למעשה מרכבה במורה הנבוכים ח"ג פרקים א—ו שייך לא לפרשנותו הדתית-הפילוסופית, העשויה להיות בעלת מגמה, אלא לפרשנותו הפילולוגית-ההיסטורית הבלתי-מגמתית. אכן, שתי הטעויות המדעיות המיוחסות לנביא היו, לפי הרמב"ם, דעות מקובלות כאמיתות בתקופה העתיקה. אולם, מסיבות רבות לא נראה לי שיש לפנינו דוגמה של פירוש פילולוגי-היסטורי, אלא דווקא דוגמה של פירוש המחדך במתכוון על-ידי נגמה עיונית.

לפי עניית דעתי, יש שתי סבות שבכותן להסביר מדוע הרמב"ם מיחס ליחזקאל הנביא דעות מדעיות מוטעות, והן כדלקמן:

סיבה א) הרמב"ם היה מעונין ללמד את הקורא, שאין לראות במקרא מקור למידע מדעי מפורט ומעודכן⁴. במורה הנבוכים ח"ב פ"ח, הוא מסביר כי אפשר שחכמי התלמוד יטעו בנושא מדעי, "כי הענינים העיוניים אמנם דיבר בהם כל מי שדיבר כפי מה שהביא אליו העיון, ולזה ייאמן מה שהחאמת מופתו". במורה הנבוכים ח"ג פרקים א—ו (השווה ח"ב פ"ג). הרמב"ם כמדומה מעונין ללמד שבדבר הזה, דין נביא כדין חכם.

סיבה ב) הרמב"ם אינו מדרג את יחזקאל בין הנביאים השלמים. הוא ככל הנראה מבקש שנודעה עם הסברה, "שישעיה ייתר שלם מיחזקאל, ושההשגה שנבהל עליה יחזקאל... היתה ידועה לישעיה... להיותה ענין ידוע אצל השלמים" (מורה הנבוכים ח"ג פ"ו). בדיון ב"מדרגות הנבואה" (ח"ב פמ"ה), יחזקאל מוזכר רק בנוגע למדרגה החמישית הנמוכה, ואילו ישעיה מוזכר בנוגע למדרגה השביעית הגבוהה יותר⁵. מפרשנות הרמב"ם למעשה מרכבה במורה הנבוכים (ח"ג פ"ה), משתמע כי יחזקאל היה אשם ב"הריסה": הוא לא למד את החכמות המדעיות בסדר הנכון, אלא מיהר לחקור את הגלגלים השמימיים לפני שלמד את הפיסיקה הארצי⁶. דבריו של יחזקאל על אודות מעשה מרכבה משמשים לרמב"ם דוגמה למה שקורה כאשר משתדלים להבין את סודות המרכבה ללא הכנה נכונה. הם בוודאי אינם נתפשים על-ידו כמקור מהימן לסודות מעשה מרכבה. והנה כי כן,

4 השווה דברי א' רביצקי במאמרו, 'סתרי תורה של מורה הנבוכים: הפרשנות בדורותיו ובדורו רותינו', 'מחקרי ירושלים במחשבת ישראל', ה, תשמ"ו, עמ' 58.

5 השווה הלכות יסודי התורה, פרק א הל' ג.

6 השווה אברבנאל, שם, טענה ב: "כי אם היו החיות רומזות לגלגלים [השמימיים], והאופנים ליסודות [הארציים], והאדם לעולם השכלים [הנבדלים], אם כן איך לא באו ההשגות כסדר? ... ויחזקאל... לדעת הרב [מורה"ב ח"ג פ"ה]... זכר ראשונה החיות [יחזקאל א ד-ה]... ואחר-כך האופנים [א טו]... ואוריהם האדם [א כו-כו]... אישים אחרים, שלפי הרמב"ם טעו מחמת ההתנשאות להבין סגיה מדעית מבלי הכנה ראויה, כוללים אצילי בני ישראל (מורה"ב ח"א פ"ה), אלישע בן אבויה (ח"א פ"ב), ואריסטו (ח"א פ"ה, ח"ב פכ"ד). על "הריסה", ראה מורה"ב, פתיחה, צוואה ("ולא יהרס... להשיב על דבריו"); וכן ח"א פ"ה; והשווה אבן תבון, פירוש המלות הזרות (נספח לתרגומו למורה"ב), ד"ה הרס והריסה. הרמב"ם עצמו הציע לאבן תבון להשתמש בלשון "הריסה" כתרגום ל"יתהאפת" בפתיחה למורה"ב (י, זנה, 'אגרת הרמב"ם לשמואל אבן תבון', 'תריב"ץ', י, תרצ"ט, עמ' 313), ואבן תבון השתמש בה גם בח"א פ"ה כתינוס ל"תהגים".

בהלכות יסודי התורה, פ"א הל"ב, בהצאתו ההלכתית הסמכותית והמחייבת בנושא מעשה מרכבה, אין הרמב"ם כצטט אף פסוק מיחזקאל ואין הוא מוזכרו בשם אפילו פעם אחת. לדעת הרמב"ם, הנביא המבין באמת בסודות המרכבה אינו יחזקאל, ואף לא ישעיה, אלא משה רבנו⁷. אם יש טעויות בדברי יחזקאל על אודות מעשה מרכבה, אין הדבר מוריד מאומה מן הערך של מעשה מרכבה, שכן מעשה מרכבה אינו מבוסס כלל על נבואתו של יחזקאל.

כאשר הרמב"ם מיחס איפוא טעויות מדעיות לנביא יחזקאל, הוא מרה לנו, כי אין ללמוד פרטי המדעים מן המקרא, וכי סודות התורה אינם תלויים בחזיון זה או אחר של נביא. נראה לי, אם כן, כי הטעויות המדעיות המיוחסות ליחזקאל אינן בשום אופן נושא למבוכה עבור הרמב"ם. אדרבא, הן חלק בלתי-נפרד מפרשנותו היוצרת ומהוראתו הבטוחה.

7 הלכות יסודי התורה, פרק א הל' י; מורה"ב ח"א פנ"ד. השווה את דברי כספי: "ואם נתפשט המנהג ליחס זה המעשה [=מעשה מרכבה] ביחזקאל לבד... כבר הודעתין כי העקר הוא בתורת משה רבנו ע"ה, והראש הוא בפרשת בראשית, ואם לא ידעתי שקדמני אדם בזה" (מנורת כסף, מאמר ג, פרק א, בתוך עשרה כלי כסף, ערך י' לאסט, פרעסבורג תרס"ג, חלק ב, עמ' 116; והשווה מאמר א, עמ' 77-110).